

10 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ep. Rom 12:3-8

I.N.J.

”Så utgör vi, fast många, en enda kropp i Kristus”

Orden ur dagens epistel känner du säkert igen från nattvardsmässan. Vi läser dem tillsammans i samband med brödsbrytelsen. Men har du någon gång tänkt på vad de betyder? Vad säger orden om vad det innebär att vara en kristen? Jo, något väldigt viktigt. Som kristna är vi inget i oss själva. Vad vi är, det är vi genom vår samhörighet med Kristus. Lika litet som ett öra, en arm eller ett ben kan leva söndrad från kroppen, kan en kristen leva sitt liv, avskuren från Jesus. I hans kropp har vi blivit infogade, genom dopet och tron. Och hans *”kropp”* är inte en bild för något osynligt, utan är en *konkret verklighet*. Kristi kropp, det är hans kyrka och församling här på jorden. Ordagrant betyder just ordet kyrka *”det som tillhör Herren”*, d.v.s. Kristus. Just denna samhörighet med Kristus ger oss vår rätta identitet. Det är just som lemmar i Kristi kropp vi finner vi vår rätta plats, hittar vår bestämmelse och blir det vi är ämnade att vara. Vad det närmare innebär, att vara en lem i Kristi kropp, det skall vi söka svar på i dagens predikan. Ämnet blir alltså:

ÄMNE: SOM LEMMAR I KRISTI KROPP

1.Som lemmar i Kristi kropp med olika nådegåvor.

Skall en kropp fungera, måste den ha inte bara *en*, utan *många* lemmar. Felas någon fungerar inte kroppen som den skall. Också om det är en *liten del* av kroppen som fattas, t.ex. ett finger, en tå, ett öra, kan handikappet vara nog så hämmande och besvärande. Det är på samma sätt i den kropp som är *Kristi församling*. Alla har sin *särskilda* funktion, alla har sin *särskilda* gåva.

Paulus ger i vår epistel exempel på flera sådana gåvor. Det grekiska ord han använder är *”charisma”*, och betecknar de nådegåvor, som den helige Ande delar ut åt var och en i församlingen. Bland dem finns *”profetians gåva”*, *”gåvan att tjäna”*, *”gåvan att undervisa”*, *”gåvan att trösta och förmana”*, *”gåvan att frukostigt dela med sig”*, *”gåvan att vara nitisk som ledare”* och *”gåvan att med glatt hjärta visa barmhärtighet”*. Om än vi betraktar de senare gåvorna som *skapelsegivna*, men helgade genom Anden tagna i bruk till församlingens tjänst, och den första, d.v.s. profetians gåva som *utomordentlig*, är det *gemensamma* för dem alla, att de just är *gåvor*. Lika litet som vi i oss själva är någonting, har vi inte heller någonting i oss själva. *Allt* är oss givet av Gud. I skapelsen tilldelade oss Gud olika anlag och talanger. Genom tron har han helgat och fullkomnat

dem och genom sin Ande ytterligare begåvat oss med särskild "*charisma*", d.v.s. "*nådegåvor*". Därför heter det i Jakobs brev: "*Allt det goda vi får, varje fullkomlig gåva kommer från ovan, från himlajusens Fader*" (Jak. 1:17).

Som lemmar i Kristi kropp har vi alltså var och en sin särskilda gåva. En har alltså inte fått allt. Och det är viktigt att lägga märke till, att gåvorna, som Paulus skriver, är just "*olika*". Det finns en *mening* med att det just är så. Gud vill att vi skall vara *olika*. Var har vi fått det ifrån att Gud är för likriktning och mot mångfald? Gud har gjort oss olika! Vore alla lika fungerade det inte. Det är alltså inte orättvisa eller njugghet, fastän vi nog ofta tycker att det är viktigare att vi är *lika*, att alla skall ha samma ställning, samma uppgifter och samma inflytande. Men en har inte fått allt, utan alla har fått något. Och vilken gåvan nu än är, så är det just *nådegåvor*, och därför inget jag kan skryta med, inget jag kan pråla med eller göra mig märkvärdig över. Nej, allt är nåd och därför är också allt självberöm uteslutet. Paulus skriver ju i inledningen till vår epistel: "*I kraft av den nåd jag har fått säger jag till er*". Han visste själv att det var genom Guds nåd han var det han var, en Jesu Kristi apostel. Just den insikten att allt är givet oss av nåd, borde stämna oss till ödmjukhet. Men det borde också göra oss trygga i oss själva. Vi är ju dem vi är *därför att Gud vill det*. Vi behöver inte anstränga oss över vår förmåga och försöka bli vad vi *inte* är. Vi behöver inte avundsjukt snegla på andra, avundas deras gåvor eller sträcka oss efter det som inte är vårt. Vi är lemmar i Kristi kropp med olika nådegåvor. Inser vi det har vi funnit vår plats. Därför för det andra:

2. Som lemmar i Kristi kropp var och en på sin plats.

Alla lemmar i kroppen sitter på olika ställen, de har olika funktioner och olika färdigheter. Utför inte varje enskild lem sin uppgift rätt, blir det kaos. På samma sätt är det i en kristen församling. Alla kan inte ha samma syssla. Även om det är självklart, så är det alltför ofta så, att man inte *vet* sin plats i en kristen församling, man är *inte nöjd* med det man är, *finner sig inte* i sin ställning utan eftersträvar att få *en mer ärad och upphöjd plats*. Och så blir den kristna församlingen som en kropp i konvulsioner. Handen på hjärtat! Stod det dig fritt att välja vilken gåva som helst av de Paulus räknar upp i vår epistel, vilken hade du då valt? Hade det varit den profetiska gåvan, så att du fick höras och synas eller gåvan att vara nitisk som ledare, så att du fick bestämma och utöva makt? Eller hade du valt gåvan att tjäna i det stilla och tysta, att frikostigt dela med dig eller att med glatt hjärta visa barmhärtighet? Du själv vet svaret! Men nu är det ju inte så, att det står i vårt eget val att bestämma vår plats i Kristi kropp. *Gåvan* är dig redan given. *Uppgiften* är dig redan anförtrödd.

Skall jag rätt kunna veta vilken min särskilda gåva är och vilken uppgift Gud anförtrött mig, då gäller det som vi hörde "*att inte ha för höga tankar om sig*"

själv, utan tänka med självbesinning". Gör man inte det, då är det lätt, inte bara att man *överskattar sina gåvor*, utan även att man *underskattar* dem man äger. Bådadera är vanligt bland kristna människor. Särskilt nybörjare i tron sträcker sig ofta långt utöver sitt tros- och nådesmått och vill gärna gälla för att äga många och utomordentliga gåvor. De som länge vandra trons väg, är ofta försagda, tycker inte att de är eller kan något, och ser inte, att de faktiskt har gåvor de också. Därför har Jesus inte bara genom sin apostel förmanat oss att tänka "*med självbesinning*", han har också *uttryckligen* sagt, att vi *inte skall gräva ner vårt anförtrödda pund* (Matt. 25:18), och att vi *inte skall sätta vårt ljus under skäppan* (Matt. 5:15).

Men hur lär vi oss då att se *vilken nådegåva* som är vår? Hur bevaras vi från att såväl *överskatta* som att *underskatta* oss själva. Ja, utan tro, får man inga nådegåvor. Var och en får ju gåvor "*efter måttet av den tro som Gud till delat*", skriver ju Paulus. Inte ens de naturliga, skapelsegivna gåvorna är till verkligt gagn och kan inte utvecklas till sin fulla potential utan tron. Men i tron på Kristus, då blir alla våra gåvor synliga och kommer till sin fulla rätt. Därför är det så viktigt, att be om tro och om helig Ande. Paulus säger ju på ett annat ställe, "*Vi har inte fått världens ande utan Anden som kommer från Gud, för att vi skall veta vilka gåvor Gud har gett oss*" (1 Kor 2:12). Kanske har du aldrig tänkt så, att Gud har gett dig en nådegåva? Och ändå har du levt ett långt kristenliv, regelbundet läst i Guds Ord, knäppt dina händer i bön och deltagit i gudstjänsten? Då är det på tiden att du upptäcker vad Gud har gett! Paulus ord till Timotheus är ett ord för dig: "*Du skall blåsa liv i den nådegåva från Gud som finns hos dig*" (2 Tim 1:6). Blås liv i den genom bön! Bed ärligt och uppriktigt. Då skall Gud i hjärtat väcka en böjelse för just den syssla han har kallat dig till i sin församling och dina medkristna skall också vara i stånd att avgöra vad Gud har kallat dig till. Och när ditt hjärtas böjelse och dina medkristnas bekräftelse stämmer överens, då behöver du inte tveka, då vet du vilken nådegåva som är din. Och då är inte det viktigaste om din gåva profetians gåva, eller den består i att undervisa, trösta och förmana, frikostigt dela med dig eller visa barmhärtighet med glatt hjärta. Gåvan är av Gud. Och det är det viktigaste.

3. Som lemmar i Kristi kropp varandra till tjänst.

Har vi nu upptäckt vilken gåva som är vår och vilken plats vi har i den kropp som är Jesus Kristus, då är det ju inte oviktigt *hur* vi använder våra gåvor. Gud har ju inte gett oss sina gåvor för att vi *själviskt skall njuta av dem*, inte heller för att vi skall *göra oss stora och märkvärdiga med dem*. Syftet med det han gett oss är ett och detsamma: genom dem skall vi "*bygga upp Kristi kropp*" (Ef. 4:12), d.v.s. vi skall bidra med det vi fått för att vår församling skall bli en levande, stark och livskraftig församling. Det är därför både vår *rättighet* och vår *skyldighet* att bidra med den nådegåva som är vår. Att strunta i detta, att dra sig

undan sin församlingssamfund, att hålla sig för god för att vara med, det bygger inte upp, det river ner, det sönder och river sår i Kristi kropp. Och ändå behövs alla.

Ser vi efter i Paulus uppräkningslista av de olika gåvorna förstår vi det. Den ena gåvan är inte bättre, finare eller viktigare än den andra. Nej, alla är vi *"lemmar som är till för varandra"*. Hur skulle det se ut i en församling om alla ägde profetisk gåva och där inte fanns någon som hade gåvan att tjäna, undervisa och leda? Det skulle bli bra ensidigt, eller hur? Kroppen skulle inte fungera, om de flesta lemmarna saknas. Mångfald behövs, för enhetens skull. *"Vi"*, *"tillsammans"* och *"många"* är därför kristna nyckelord. Vi är alla till för varandra. I detta ligger ju också meningen i livet. Vi upplever det redan på det medmänskliga planet. Inget större finns än att glömma sig själv för någon annan, att hjälpa, tjäna, trösta, uppmuntra och var till hands för de människor som behöver vår omtanke och vårt stöd. Men än större och härligare blir det när vi är till för varandra i den kristna församlingen, när vi blåst liv i den nådegåva som är vår och bidrar med det vi har för Kristi skull. Då *bygger och uppbygger* vi Kristi församling.

Så istället för att be, att Gud skall ge vår församling den ena nådegåvan efter den andra, borde vi kanske besinna att han faktiskt redan har gjort ett underverk när han utrustade oss med varandra. Det gäller bara att blåsa liv i de nådegåvor som redan finns. Har vi därför inte anledning att be än mer, ofta och tillsammans så att vi fick upp ögonen för varandras nådegåvor. Tänk vilka under som kan ske här i vår församling, om allt fler blev vad de är kallade att vara: lemmar i Kristi kropp. Amen.

Psalmer: 257, 94, 588 v 5-6, 61, 296, 291 v 2-3
Fritsla och Skephult, 2007-08-12